

РЕШЕНИЕ

№ 3038

гр. София, 06.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 31.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **783** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

М. Н. М. от [населено място] – [населено място] не е доволен от заповед № 135831/16.01.2007 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която е разпоредено изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство №[ЕИК], категории В и М поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

В жалбата са въведени оплаквания, че М. не е запознат с материалите, които са послужили за издаване на акта, поради което претендира отмяната му като незаконосъобразен и издаден при изтекла давност с оглед наказателния характер на принудителната административна мярка според практиката на Европейския съд по правата на човека. Подробни съображения са изложени в писмено становище на процесуалния му представител.

Ответникът, началникът на отдел Пътна полиция при СДВР, не ангажира становище по съществуването на спора.

От фактическа страна се установява:

С наказателно постановление № 53163/ 02.06.2005 г., издадено от началник анд - СДВР на М. е наложено административно наказание глоба в размер на 70 лв по чл. 182, ал. 1, т. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП и са отнети 16 контролни точки. Върху него е обозначено връчване на жалбоподателя на 09.06.2005 г. По делото е прието постановено на 24.04.2008 г. решение на АССГ, VII касационен състав по к н а х дело № 1556/ 2008 г., с което е оставено в сила решението на СРС, НО, 99 състав по н а х дело № 8326/ 2005 г., с което

е потвърдено цитираното НП.

На 16.09.2005 г. заместник началникът на отдел Пътна полиция КАТ - СДВР издава НП № 107243, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание по чл. 182, ал. 1, т. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП глоба в размер на 70 лв и са отнети 16 контролни точки. Връчването е извършено лично на М. на 30.09.2005 г.

Видно от разпечатка от информационна система на отдел „Пътна полиция” – КАТ - лист 14 от делото, с протокол № 4 от 14.01.2006 г. въз основа на проведен изпит на 04.05.2005 г. на М. са възстановени 13 контролни точки.

С НП № 169834/ 16.01.2006 г. на заместник началника на отдел ПП КАТ - СДВР на оспорващия е наложено административно наказание по чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. 1 ЗДвП глоба в размер на 40 лв и са отнети 10 контролни точки. Наказателното постановление му е връчено на 28.02.2006 г. срещу подпис.

По същия начин му е съобщено /на 16.08.2006 г./ и НП № 65704/ 08.06.2006г., с което цитираният административно - наказващ орган му е наложил на административно наказание по чл. 182, ал. 1, т. 3, ал. 3, т. 1 ЗДвП глоба в размер на 20 лв и са му отнети 6 контролни точки.

На 08.01.2007 г. на М. е връчено /срещу подпис/ наказателно постановление № 135831/ 24.10.2006 г., с което му е наложена глоба в размер на 100 лв по чл. 179, ал. 2 вр.чл. 179, ал. 1 т. 5 предл. 5 ЗДвП и са му отнети 9 контролни точки. Оспорващият настоява, че на 25.09.2006 г. е депозирал възражения срещу АУАН, въз основа на който е издадено НП. Същите са приети като писмено доказателство и съдържат изявлението на М., ако не бъдат уважени да бъдат възприети като жалба срещу наказателното постановление, което да се придвижи до компетентния съд.

По искане на жалбоподателя по делото бе прието НП № 24175/ 13.03.2008 г., в което е отразено, че са му отнети 39 контролни точки и му остават 0 точки.

На 18.04.2001 г. министърът на вътрешните работи е издал Заповед № I – 85, с която е упълномощил длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки началниците на направления и сектори при териториалните служби.

В преписката е приложено и НП № АК 2086/ 22.06.2009 г. на началник отдел „Пътна полиция” СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 2, т. 1, предл. 2, прил. 2 и чл. 185 от ЗДвП на оспорващия са наложени административни наказания глоба в размер на 20 лв за първото и по 10 лв за двете нарушения по чл. 185 ЗДвП /паркиране на автомобил в нарушение на знак Б 27 и табела Т 17, управление на МПС с изтекъл срок на акт за установяване на административно нарушение, неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Няма данни за съобщаване на наказателното постановление.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Както бе посочено, със заповед от 18.04.2001 г. министърът на вътрешните работи е оправомощил длъжностни лица, сред които и началниците на направления и сектори Пътна полиция при териториалните служби на МВР с компетентност да издават заповеди по прилагане на принудителни административни мерки. Заповед № 135/ 16.01.2007 г. изхожда от началник отдел Пътна полиция, който несъмнено е ръководител на структурно звено с цитираното наименование, с оглед на което е издадена от компетентен орган – чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Следователно възражението за нищожност на акта, заявено в хода на устните състезания, е неоснователно.

Съгласно чл. 171, т. 4 ЗДвП, с цел безопасност по пътищата и преустановяване на административните нарушения на водач, на когото са отнети всички контролни точки и

е изгубил правоспособността си, но не е върнал свидетелството си за правоуправление, същото се изземва. Касае се за принудителна административна мярка, за чиято законосъобразност е необходимо на лицето да са отнети всички контролни точки и то да не е върнало свидетелството си за правоуправление. М. не спори, че свидетелството не е върнато доброволно. Противоречивите позиции на страните по делото касаят другия правопораждащ факт – отнемането на контролните точки. Контролните точки, съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, служат за отчет на извършените от водача нарушения. За да обезпечи безопасността на движението, законодателят е преценил, че извършването на определен брой и вид нарушения е основание за отнемане на правоспособността на водача на моторното превозно средство. С цел ефективност на контрола по отношение на извършените нарушения е въведен максимален брой контролни точки и отнемане на определен брой от тях за определени нарушения. В релевантния нормативен акт – Наредба № I - 139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, отменена с наредба № Из-1959 от 27.12.2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, са определени максимален размер на контролните точки 39 и конкретния брой точки, които се отнемат за отделните нарушения. Съгласно чл. 4 от Наредбата контролните точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно, за да е налице правомерно отнемане на контролни точки, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от нарушенията, визираните в чл. 3, ал. 1 от Наредбата. Кога едно нарушение е установено по надлежния ред, определя Законът за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Завършващият релевантен факт е влизането в сила на наказателното постановление, установяващо нарушението и наказанието. Съгласно чл. 64 ЗАНН наказателните постановления влизат в сила, когато не подлежат на обжалване, не са обжалвани или са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Следователно едва след събдването на някой от посочените юридически факти по надлежния ред ще е установено извършването на съответното нарушение и на нарушителя ще следва да бъдат отнети съответния брой контролни точки. Към датата на издаване на оспорената заповед това изискване не е изпълнено по отношение на НП № 53163/ 02.06.2005г., на началник анд – СДВР, с което на М. е наложено административно наказание глоба в размер на 70 лв по чл. 182, ал. 1, т. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП и са отнети 16 контролни точки. Действително, върху санкционния акт е обозначено връчване на жалбоподателя на 09.06.2005 г. По делото е прието постановено на 24.04.2008 г. решение на АССГ, VII касационен състав по к н а х дело № 1556/ 2008 г., с което е оставено в сила решението на СРС, НО, 99 състав по н а х дело № 8326/ 2005 г., с което е потвърдено цитираното наказателно постановление. Следователно фактическото основание по пункт 1 от заповедта – отнемане на контролни точки въз основа на НП № 53163/ 02.06.2005 г. не е налице към 16.01.2007 г. Във визираната част актът съдържа отразяване, че са отнети 3 контролни точки по цитираното НП – От намиращия се на л. 2 от делото заверен препис от него е видно, че подлежащите на отнемане контролни точки са 16. Вероятно органът е имал предвид протокола за възстановяване на контролни точки /отразен в разпечатката на л. 14 от делото/, но в противоречие с чл. 59, ал. 2, т.4 АПК /дял първи от кодекса е в сила от 12.07.2006 г./ не е изложил фактическите си изводи в тази насока. По тези съображения

се налага извод за недоказаност на фактическите основания в издадения акт – първо, защото НП № 53163/ 02.06.2005 г. не е в сила към 16.01.2007 г. и второ, защото с протокол № 4/ 14.01.2006 г. на жалбоподателя са възстановени 13 контролни точки. По този начин общият брой отнети контролни точки с влезли в сила НП /относно датата и начина на връчване на останалите 4 НП спор по делото не съществува/ е 28, което означава, че заповедта противоречи на материалния закон.

Д. за незаконосъобразност на оспорения акт поради погасяване по давност на изпълнението на наказателните постановления е неоснователен. Съгласно чл. 82, ал. 3 ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. В случая, с наказателните постановления на касатора са наложени наказания – глоба, чието изпълнение се погасява след изтичането на срок от три години. Видно от оспорената заповед, за седемте наказателни постановления погасителната давност е изтекла и следователно държавата не може принудително да търси изпълнение на наложените с тях наказания глоба, тъй като нейното субективно право се е погасило. Това обаче не означава, че са се заличили правните последици от извършеното нарушение. Наказателното постановление, с което нарушението е установено, ако е влязло в сила, последиците от извършването му ще са настъпили. Отнемането на контролните точки е последица от извършването на нарушението, а не вид наказание за него и служи единствено за отчет на извършените нарушения и само по себе си не е правопораждащ за отнемането на правоспособността, а с оглед на това и на удостоверяващия го документ, факт. Поради това изтеклата давност за правото на държавата да търси принудително изпълнение на наложените наказания не рефлектира върху правните последици от извършеното нарушение, каквито са отнемането на съответния брой контролни точки, а в резултат на това и изземването на свидетелството за правоуправление. Тези съображения не променят извода за основателност на оспорването, който определя като такава и претенцията за присъждане на разноските по делото - 10 лв държавна такса по жалбата и 200 лв възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, сключен между М. и адв. Д. на 30.05.2012 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по оспорване на М. Н. М. Заповед № 135831/ 16.01.2007 г., издадена от началника на Отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която е разпоредено изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство №[ЕИК], категории В и М поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Н. М. 210 /двеста и десет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: